

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۱۲/۳۱

احسان الله ارینزی

ژوندي دې وي خلک

(ژوندي دې وي خلک!) د هندي وتلي ليکوال سنت گوینداس، نندارليک دی چې په کال 1949 کی، په نیویارک کې نندارې ته وړاندې شوی دی. په دې لیکنه کې د هندوانو تر ټولو لوړه غوښتنه (له ځانه تېرېدنه) انځور شوی ده. د دې نندارليک پای د گوینداس ژوند څرگندوي، ځکه دی د شتمن راجاګوګول داس لمسی و چې په پېر ناز روزل شوی و؛ خو داسې وخت راغلی چې ده اشرافي ژوند پرېښی او د گاندي په لاره روان شوی دی.

لوبغاري:

د کشمير واکمن جالک

ملکه

وزیر

لوی پیر

بیوزله بنځه

یوه ډله خلک.

ځای: کشمير

لومړی برخه

د کشمير په پلازمینه (سرینگر) کې د واکمنۍ دنگه ماڼۍ. نیمه ورځ ده. واکمن چې په ونه لور شپېته کلن پرتمین سپری ښکاری، ورو _ ورو قدم وهي.

داسې ښکاری چې د فکرونو په سمندر کې لاهو دی.

ملکه راځي. په عمر پخه بنځه چی په گانو او گلونو ځوانه ښکاری.

ملکه: (واکمن ته نږدې کېږي) خواره چمتو دی.

واکمن: (دریږي) تراوسه لا خواره په ما نه دي روا شوي.

ملکه: ولي؟

د پاڼو شمېره: له 1 تر 10

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

واکمن: (په څوکۍ کيڼي) ما اوریدلي چې همدا اوس یوه بنځه وړې پاتې ده. ته خو پوهېږې چې زه د خپلې پرېکړې له مخې، تر هغه چې ټول ولس نه وي مور، ډوډۍ نه شم خورلای!

ملکه: (واکمن ته مخامخ کيڼي) زه ستا په دې پرېکړه خبره یم او دا هم یو راز دی چې دا بنځه ولې تر اوسه وړې پاتې ده؟

واکمن: زه په دې راز تر اوسه نه یم پوه. خلکو هڅه کړې چې دا بنځه ډوډۍ وخورې؛ خو هېڅ گټه یې نه ده کړې. وزیر ته په تمه یم چې وروستی خبر راوړي.

(درباري راځی او سر بنسکته نیسی)

لوی واکمن دې ژوندی وي. وزیر صیب راغلی او ستا لیدل غواړي.

واکمن: اجازه ده.

ملکه: (پاڅي) هیله لرم چې خبرې مو لنډې وي.

واکمن: لږ تم شه گرانې! کیدای شي چې په زړه پورې خبرې واورۍ.

ملکه: (کيڼي) سمه ده.

(وزیر راځی چې شپېته کلن پنډ سړی دی)

واکمن: راځه. تا ته په تمه وم.

وزیر: (کيڼي) عجیبه ده! ما تر اوسه داسې بنځه نه ده لیدلې!

واکمن: هغه دې ولیده؟ څه وايي؟

وزیر: هو هغه مې ولیده او بیا دلته راغلم.

واکمن: اوس هم څه نه خوري؟

وزیر: نه. هیڅ نه خوري!

واکمن: ولې څه غواړي؟

وزیر: د یوه ستر آرمان له پاره یې روژه نیولې ده.

واکمن: دا خو دومره لویه خبره نه ده.

وزیر: ټولواکه ډېره لویه خبره ده. هغه خواره چې دا بنځه یې غواړي، په سترگو ډېر لیدل کېږي؛ خو څوک یې نه شي برابرولای!

واکمن: حتی زه؟

وزیر: له ټولواک نه بېننه غواړم. حتی تاسو یې هم نه شي برابرولای!

د پاڼو شمېره: له 2 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راټولې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلېکنې دلېکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

واکمن: (دریږي) راشه، دلته نژدې شه. دا بنځه څه غواړي؟ ما پوه کړه.

وزیر: (دریږي) هغه د انسان غوښه غواړي!

ملکه: (په بېره دریږي) څه شی؟ دا کومه د وینو تږي اروا ده چې د انسان په کالبوت ننوتلي؟

واکمن: (ملکي ته گوري) دا د وینو تږي اروا او که انسان، زما رعیت باله شي او د پاملرنې وړ! دا بنځه چې د انسان غوښه غواړي د کوم ځای ده او چیرته اوسي؟

وزیر: تاتوبی او استوگن ځای نه لري. کډواله ده او اوس په ویجشوار واټ کې پرته ده!

واکمن: تعجب دی. ولې د خدای په دومره نعمتونو کې د انسان غوښه غواړي؟

وزیر: د کشمیر خلکو ته یې د دې پوښتنې ځواب نه دی ویلی.

واکمن: د کشمیر واکمن ته خو یې وايي؟ زه به دا راز څرگند کړم او هلته ورځم

ملکه: ته! د دې له پاره چې د یوې لیونې بنځې هوس خړوب شي، باید د کشمیر د واکمن پاکه لمن د لارې په خاورو دورو ناولي شي؟

واکمن: د واکمنی پرېکړه په مینځ کې ده، گراني! که هغه له لورې مړه شي، زه به هم د لورې روژه ونیسم. ایا ستا دا پیرزو ده؟

ملکه: زه د واکمن په پرېکړه خبره یم؛ خو په ملک کې قانون هم شته.

واکمن: کوم قانون؟

ملکه: هغه قانون چې ستا په لاسلیک چلېږي او د هغې له مخې د هر ژوي وژل منع دي.

وزیر: د لوی واکمن عمر دې ډېر وي. ستاسو له امر سره سم هېڅوک په چا تیری نه شي کولای. د دې بنځې غوښتنه په حقیقت کې په هېواد کې د نه تیري قانون تر پښو لاندې کوي.

واکمن: اه ... بیا هم یوه لویه ستونزه. د واکمنی پرېکړه زما د شخصي شرف ضمانت کوي په داسې حال کې چې قانون زما د رعیت شرافت ساتي.

ملکه: د رعیت شرافت په حقیقت کې ستا شرافت دی سرداره!!

واکمن: دا خبره سمه ده؛ خو زه باید د ټول اولس د ډوډی او روزي له پاره هڅه وکړم. که یو وړی وي زه به هم ځان وړی پرېږدم. دا زما فردي قانون دی.

وزیر: دلته د انسان د غوښې سوال دی... د دې لیونې بنځې په گوگل کې د کاني زره پروت دی.

واکمن: سوچ په کار دی. (په کوټه کې ورو _ ورو قدم وهي)

وزیر: خوښه مو ده چې له لوی پیر سره سلا وکړو؟

د پانو شمېره: له 3 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکنې د لیکنيزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ

واکمن: (ځای په ځای درېږي) ولي نه. زه تل د روحاني مسايلو په هکله له ده سره گږېږم.

وزير: نو اجازه راکړئ چې پيغام ورکړم.

(بهر ته ځي)

واکمن: (ملکي ته گوري) دلته راشه، گراني! رانږدې شه. راځه چې ستا د موسکا په مرسته په ستونزو بريالی شم.

(دوه تنه درباريان راځي او سرونه د درناوی له پاره تيت نيسي.)

لومړی درباري: د دې بنځي پليدې غوښتنې خلك پارولي. ټول په غوسه دي او...

واکمن: او څه غواړي؟

دويم درباري: ټول د ويجشوار واټ په لور روان دي او غواړي چې په هغه ليونی بنځه، چې د انسان غوښه غواړي يرغل وکړي!

ملکه: بڼه ځکه ما مخکې شور مانشور واورېد.

لومړی درباري: همدا اوس څو ډلې خلك روان دي، نارې وهي او خپله غوسه څرگندوي.

واکمن: چېرته دي؟

دويم درباري: هلته د دې واټ په پای کې.

(ټول له کرکې څخه د باندې گوري).

واکمن: (لاس خوځوي) دا خبره هېڅ د زغملو نه ده، کرکې وتړئ.

(د درباريان په بیره کرکې تړي)

واکمن: خلکو خپل عقل له لاسه ورکړی دی. دوی په دې نه پوهېږي که چې دا بنځه زما میلمنه ده!

لومړی درباري: خلک نارې وهي چې دا بنځه به شر او وراني راولي.

واکمن: زما په ملک باندې هېڅوک شر او وراني نه شي راوستلای. هغه وړي ده او په ما د خوړو برابرولو حق لری. لومړی درباري: ټولواک دې ژوندی وي! خلك په دې بنځه په غوسه دي. په داسې ملک کې چې قانون هر ډول تیری منع کړی، د انسان د غوښې غوښتل ليوښتوب دی.

(وزير کوتي ته راځي)

وزير: لوی پير په دې فتنه خبر دی او راغلی چې له ټولواک سره وگوري.

واکمن: زه څومره نیکمرغه يم! لوی پير په خپله تشریف راوړ.

ملکه: هغه په باطن کې زموږ د ارواوو په ستونزو خبر دی.

د پاڼو شمېره: له 4 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راښوولې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلېکنې د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څېر و لولئ

لوی پیر کوتی ته راځي. روحاني جامي يې اغوستي، اويا کلن بڼکاري. لنډه ونه او پلنه سپينه پيره لري. ټول حاضرین دربري او د درناوی له پاره سرو نه بڼکته نیسی.

واکمن: پیره ستا په راتگ دېر خوشحاله شوم. همدا اوس زه ستاسو حضور ته در روان وم.

(لوی پیر کيني. واکمن، ملکه او وزیر هم په وار کيني)

لوی پیر: زه فکر کوم چې تاسو له فکري ستونزو سره لاس او گريوان یاست.

واکمن: تاسو به د هغې بڼې کیسه اورېدلي وي؟ دا خواره غواړي او زه د خپلې پرېکړې له مخې باید هغه ورته برابر کړم.

لوی پیر: زه د ټولواک په پرېکړه خبر يم؛ خو تاسو دا خبره منی چې د انسان غوښه دې په خوړو کې حساب وي؟ تاسو ژمنه کړې ده چې خلکو ته به ډوډی او خواره برابر وي، نه د انسان غوښه!

(د واکمن سر بڼکته څرېږي. چوپټیا)

واکمن: (سر ورو پورته کوي) لوی پیر به ما وېښي. دا دومره پوخ دلیل نه و. یو وخت د انسان غوښه په خوړو کې حساب وه. همدا اوس هم په ډېرو وروسته پاتې ټولنو کې د انسان غوښه خوړل کېږي. زهر خو نه ده. غوښه ده!

لوی پیر: زه په دې اریان يم چې، په ملک کې د نه تیري د قانون په سیوري کې به، د دې بڼې غوښتنه څنگه عملي شي؟

واکمن: اه، ستونزه په همدې کې ده چې دوه هندوانې باید په یوه لاس کې ونیول شي!

لوی پیر: لکه چې تاسو غواړي چې د یوې شخصي ژمنې او پرېکړې د عملي کولو له پاره، د هېواد قانون تر پینو لاندې کړي؟ د واکمن عیني شخصیت د دی هېواد له ذهني شخصیت څخه لور نه دی!

واکمن: (ورو پاڅي) په دې بڼه پوهېږم؟ نو څه باید وکړو؟ زه د دې پوښتنې ځواب غواړم. (ناڅاپه کيني)

لوی پیر: په دې هکله به لږ خبری وکړ، هر ورو به یوه لاره ومومو. که...

واکمن: پیره زه خپله فردي ژمنه هم عملي کوم. دا ده یوه لار می ومونده!

ملکه او وزیر: (دواړه یو ځایي) مور ژر خبر کړه سرداره.

واکمن: زه د خپل ځان غوښه ورکوم!

(ملکه ژاړي)

لوی پیر: د خپل ځان غوښه!؟

(درنده چوپټیا)

واکمن: هو د خپل ځان غوښه. دا په بل چا تېری نه گڼل کېږي.

لوی پیر: ټولواکه په ځان تیری هم یو ډول تیری دی!

واکمن: د نه تیري د قانون ماتول ډېر دروند کار دی. د واکمنۍ بنسټ به ونړوي. واکمن باید له خلکو سره په خپله ژمنه کلاک ولاړ وي..

لوی پیر: سرداره! دا سمه حلاره نه ده. که تاسو

واکمن: زما په غوږونو کې همدې غږونو انگازې جوړې کړي چې خپله غوښه ورکړم!

لوی پیر: دا د عقل او پوهې غږونه نه دي.

واکمن: نه پوهېږم چې دا غږونه له کومه راځي؟ خو ما هڅوي چې دې ښځې ته ورشم او خپله غوښه ورکوم!

وزیر او ملکه: (دواړه په گډه) هغې ښځې ته؟! له خاورو او دورو ډکو واټونو ته ځي؟

واکمن: هو! زه ویجشوار ته ځم او دا ښځه گورم. د خپل ځان غوښه هم نه سپوم... هر ورو ورو ځم.

ملکه: (پاڅي) سرداره! مخکې له دې چې خپلې وینې تویې کړي، راشه او ما توتې _ توتې کړه. قانون وايي چې ښځه د میره نیمایي برخه ده.

وزیر: د ټولواک غوښه یوه ناولي چينجی ته! سرداره مخکې له دې چې ته ټپي شي. مور رعیت به تر ویجشواره پورې ټوله لاره په خپلو اجسادو ډکه کړو.

واکمن: (پاڅي) ستاسو له دې سرښندنې نه ډېره مننه؛ خو زه نه شم کولای چې ستاسو په غوښتنه، په هېواد کې د نه تیري پرتمین قانون مات کړم. ډاډه اوسئ چې یوازې خپله غوښه ورکوم!

(ټول پاڅي)

واکمن: (په جگ آواز) ساتونکو!

(دوه ساتونکي راځي)

واکمن: زما آس چمتو کړئ.

(ساتونکي بیا درناوی په ځای کوی او ځي).

لوی پیر: په هېڅ کار کې بیرې ښه نه ده.

وزیر: سرداره! دا به سپین سترگي وي که ووايم چې زه د لومړي ځل له پاره ستاسو دا خبره نه منم چې ټولواک دي د نورو خلکو په څیر، په خاورینو واټونو پل کېږدي!

واکمن: یوه بله خبره. باید د دولت کارکوونکي خبر کړم چې د هغې ښځې د ځورولو له پاره ټولې هڅې شندې کړي. (غواړي چې روان شي)

ملکه: (لار نیسي) چېرته ځي؟ سرداره زه دې نه پریردم!

واکمن: ژر بیرته راځم. گراني تر ویجشواره پورې ځم (مخ اړوي او په بیرې ځي).

ملکه: تر ویجشواره پورې!؟

وزير: د حرم ملكي غلي شه.

ملكه: څنگه غلي شم؟ احساس كوم چي ټوله فضا د تورو كاغيو په كرپرو ډكه ده. زه هم ويجشوار ته ځم. (روانپري).

وزير او لوى پير: تم شه د حرم ملكي، مور هم درسره ځو.

(درې واړه وځي او پرده لوپري)

دويمه برخه

په ويجشوار كې ډير قهرجن خلك نارې وهى. (دا ناولي په كانو وولئ)، (دا كوډگره ده)، (دا بنځه دوزخى ده) او جارچي راځي او په لور اواز د ټولواك د راتلو چار وهى.

جارچي: زمور د سترگو تور د كشمير واكمن راځي.

ناڅاپي چوپتيا، خلك واكمن ته لار پريردى او د واټ څنډو ته بهپري. هلته وړاندې يو كمزورى او بيوزلى انسان په زمكه پروت بكارى

واكمن: (بنځي ته نږدى كېږي. د واكمن ساتونكي ورپسي دي). دا ميرمن په خپل حال پرېږدى. زه راغلى يم چي له نژدې يې وگورم او ورسره وگرېږم..

(د خلكو د خوښى شور پورته كېږي او نور هم په شا ځي)

(بنځه ورو پاڅي، د واكمن په وړاندې د درناوي سر نيتوي او بي حركته درېږي)

واكمن: ميرمنى! اوريدلى مي دي چي ته د انسان غوښه غواړي. په ټول ژوند كې مي داسې عرض نه و اوريدلى. ته خو زما په پرېكړه او ژمنه خبره يې؟

(بنځه واكمن ته نږدې كېږي. ورو خو پرېكنده خبرې كوي)

بنځه: د خلكو د سرتاجه. زه به همداسې وري پاته شم. زه پوهېږم چي ته په خپل ملك كې يو كس هم وړى نه پرېږدي؛ خو هغه څه چي زه يې غواړم، برابرول يې له امكان څخه ليرې بكارې.

واكمن: هر څه امكان لري! غير له هغه نه چي زما پرېكړه ماته كړي. زه دلته راغلى يم چي له تا سره وگرېږم او حاجت دې پوره كړم.

بنځه: له ما سره وگرېږي او حاجت مي پوره كړي؟ زما په شان يوه بيوزلى بنځه هېڅكله له خپل ټولواك سره د خبرو جرئت نه لري!

واكمن: ستا حاجت هر ورو پوره كوم.

بنځه: زما په شان جاهله بنځه په قانون څه پوهېږي؟ زه يوازې د خپل ځاني طبيعت په قانون خبره يم او بس!

واكمن: ته په دې پوهېږى چي زمور ستاسو په ملك كې هر ډول تيرى بند دى؟

بنځه: زه يوازې په يو قانون خبره يم، هغه قانون چي تا جوړ كړى او د هغې له مخې تر هغه وخته پورې چي ټول رعيت ته روزي نه وي رسيدلى، ټولواك هېڅ هم نه خوري.

(چوپتيا)

د پاڼو شمېره: له 7 تر 10

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همكارى ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه كړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليكنې د ليكنيزې بنې پاروالي د ليكوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليكنه له راليرلو مخكې په ځير و لولئ

واکمن: (بنځې ته نږدې کېږي) غور ونیسېه میرمنې! ستا غوښتنه د ملک له عمومي قانون او زما له فردي پرېکړې سره سمون نه لري... او که نه.....

بنځه: ما ویننه. زه په وات کې دا گڼه _ گونډه او دا شور _ زور نه شم زغملای. باید هوسا اوسم. (غواړي چې بېرته ستنه شي.)

واکمن: هیله کوم چې مه ځه. زه به خلکو ته امر وکړم چې کرار شي. (خلک چوپېږي او کیني)

بنځه: او بیا څه؟

واکمن: او بیا به ستا حاجت پوره کړم!

بنځه: څنگه؟

واکمن: (په غوڅه توگه) د خپل ځان په غوښه!

خلک پاڅی. بیا چوپتیا؛ خو لږ ځنډ وروسته دا غږونه اوریدل کېږي:

لومړی: (په چیغه) دا شیطاني اروا باید ووژل شي!

دویم: مور تول د دې په واک کې یو. هېڅوک حق نه لري چې د ټولوک په وجود لاس ووهي.

واکمن: هیله کوم چې کرار کیني.

(چوپتیا)

واکمن: اوس که غواړي زه به خپله غوښه درباندي وخورم. زه حاضر یم؛ خو ته په دې پوه شه چې په ما تیری هم د قانون د ماتولو مانا لري.

بنځه: اوس نو کمزوري دلېلونه جوړوي. خپل ضعف په دې خبرو پټوي. اوس دا ښکاره شوه چې ته زما حاجت نه شي پوره کولای. په تا کې دا جرئت او زړورتیا نه وینم. زه په لوړه او مرگ محکومه یم!

واکمن: په ما رحم وکړه میرمنې! زه ریا نه کوم، دا می توره او ... (او لاس په توره ږدي)

بنځه: لږ حوصله وکړه. زه فکر کوم چې په تا باندې تیری د قانون د ماتولو مانا نه لري.

واکمن: څنگه؟

بنځه: د تیري او له ځانه تیریدني تر مینځ ډېر توپیر دی. دواړه درد لري او سړی ځوروي؛ خو له ځانه تیریدنه اروا پاکوي او انسان تلپاتې ژوند ته رسوي

واکمن: خدایه! کار وشو. (توره له تیکي نه باسي. درنده چوپتیا). ای میرمنې! په هغه څه پوه شوم چې تر اوسه نه پرې پوهېدم. تبری د روح او جسم عذاب دی چې د انسان له پاره تلپاتې ویره زیږوي؛ خو اوس

(د ده خبره پری کېږي او درباري وړاندې راځي)

درباري: د ټولو اکعمر دې ډیر وي! د حرم ملکه راغلي او دلته د راتلو اجازه غواړي.

د پاڼو شمېره: له 8 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راښوولې. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلېکنې د لیکنيزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

واکمن: همدلته ودریره، هو! نه تیری یعنی د یوه ټاکلي هدف له پاره خور بدل. که چیرې هغه خور چې زه یې گالم، زما د پرېکړې ماتونکي نه وي، دا خور تیری نه گیل کیری.

(چوپتیا)

میرمنې اوس خپل خان تا ته بښم. منې یې؟

بښه: د واکمن سوغات په سترگو منم..

واکمن: (درباري ته) اوس ملکي ته لار ورکړي. دې غوښتل چې تر ما وړاندې شي!

ملکه: هغه بښه کومه ده؟ آه، ومې لیده (د بښې په لور ورځي) ته د انسان غوښه غواړي؟ زه تر تا قربان. پوهېږي چې زه د واکمن نیمايي وجود یم.

بښه: (خپه غوندې) د حرم ملکي ما د واکمن وجود منلی دی. زه په خپل قول کلکه ولاړه یم. دی نه شم خپه کولای.

(خلک بیا خوځیږي)

ملکه: واکمن زما له سلا پرته خپل خان چا ته نه شي بښلای. دی په ما پورې هم اړه لري؛ ځکه نو د ده بښل عملي نه دی.

بښه: عملي یا غیر عملي. زه یوازې لومړنۍ خبره منم!

واکمن: د کشمیر ملکه هېڅ وخت د واکمن په خبره کې څه نه شي ویلای (چوپتیا).

واکمن: (تورې ته گوري) ای د کشمیر د واکمن بیکاره تورې! اوس ستا له پاره کار پیدا شو. بښه میرمنې! اوس خپل کوم هد بیل کړم؟ د کوم هد غوښه دي خوښېږي؟ ورون؟ غوښه ور او نرم دی. ځیگر؟ او که د لاس پندې؟ کوم یو؟ (غواړي چې توره په خپله پندې کې خښه کړي).

بښه: (ناره) مه کوه!

(چوپتیا)

واکمن: زه نور نه غواړم چې ته وري پاته شي.

بښه: وري! زما لوره چېرته لاړه؟

واکمن: چېرته لاړه؟ دا څه وايي؟ زه دې بیخي اریان کړم.

بښه: (په خپله خپته لاس راکاږي) هو! زه نوره نو وري نه یم..

واکمن: داسې نه کیری، ته غواړي په دې لوبه زما اراده له مینځه یوسي.

بښه: لوبه، موبه نه شته. ساده خبره ده (په گوندو شي) لوره لاړه. په داسې یوه ملک کې چې هلته واکمن خپله ټوله هستي، خپل ژوند... (چوپتیا)... د خپلې پرېکړې، د خپلې ژمنې له پاره بښدي، هلته به څوک وري پاته شي!.

(ورو سر ټیټوي)

... هلته چې واکمن په خپل ولس کې ژورې ریښې ولري

د پاڼو شمیره: له 9 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلپکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په ځیر و لولئ

(لاس خاورې ته وړی)

... هلته چې واکمن د عادي خلکو په څیر په ځمکه پښه ږدي او ځان کم نه ورته بنکاري

... هلته چې خاوره، خلك او واکمن سره یو شان وي

(خپل سر د واکمن په پښو ږدي).

(د خلکو چغې جگېږي چې وايي: ژوندی دې وي واکمن)

واکمن: (بنځه له ځمکې پورته کوي) ژوندي دې وي خلك!!

پای

د پاڼو شمېره: له 10 تر 10

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلېکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ